

JEFFERY DEAVER

HRA NA NIKDY

PRVNÍ PŘÍPAD
COLTERA SHAWA

Hra na nikdy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.dominoknihy.cz
www.albatrosmedia.cz

Jeffery Deaver

Hra na nikdy – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

JEFFERY DEAVER

HRA

NA

NIKDY

PRVNÍ PŘÍPAD
COLTERA SHAWA

JEFFERY DEAVER

HRA

NA

NIKDY

PRVNÍ PŘÍPAD
COLTERA SHAWA

2019

Copyright © 2019 by Gunner Publications, LLC.
Translation © 2019 by Jiří Kobělka

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky či jinak šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu *The Never Game*,
vydaného nakladatelstvím G. P. Putnam's Sons, New York, 2019,
přeložil Jiří Kobělka
Vydalo nakladatelství Domino v roce 2019 ve společnosti
Albatros Media a. s., se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazykový redaktor: Jiří Popiolek
Korektura: Iveta Muchová, Milena Nečadová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Markéta Mandlíková
Grafické zpracování obálky: Tereza Králová, studio Visualist
Fotografie na obálce: Christophe Dessaigne/Trevillion images
Vydání první

ISBN tištěné verze 978-80-7498-356-6
ISBN e-knihy 978-80-7498-357-3 (1. zveřejnění, 2019)

www.dominoknihy.cz
www.albatrosmedia.cz
www.facebook.com/nakladatelstvi.domino

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou doporučenou spotřebitelskou cenu.

ALBATROS MEDIA

Pro M. a P.

Herní závislost je definovaná... jako vzorec chování hráče („digitálních her“ či „videoher“) charakterizovaný zhoršenou kontrolou nad vlastním hraním, zvyšující se prioritou hraní oproti jiným činnostem do té míry, že hraní dostává přednost před jinými zájmy a denními aktivitami, a pokračováním v hraní či jeho stupňováním navzdory výskytu nepříznivých následků.

— Světová zdravotnická organizace

Videohry že jsou pro vás špatné? To se o rock'n'rollu říkalo taky.

— tvůrce videoher Nintendo Šigeru Miyamoto

LEVEL 3:

POTÁPĚJÍCÍ SE LOŮ

Neděle 9. června

Colter Shaw uháněl k moři a pozorně si tu loď prohlížel.

Dvanáctimetrový rybářský člun, hezkých pár desítek let starý a notně zchátralý, šel na zádi ke dnu; už teď byl ze tří čtvrtin potopený.

Shaw neviděl žádné dveře vedoucí do kajuty; musely do ní vést jen jedny, a ty teď byly pod vodou. V přední části paluby, která ještě zůstávala nad hladinou, se nacházelo okno orientované k přídi. Otvor byl tak velký, že se jím dalo projít, ale zdálo se, že okno je zevnitř zajištěné. Shaw se vrhl ke dveřím.

Po chvíli se zarazil a položil si otázku: Je to nutné?

Začal hledat lano, jímž byl člun přivázaný k molu. Kdyby ho zkrátil, člun by byl přitažen pevněji a třeba by se nepotopil.

Žádné lano ovšem nenašel; člun měl spuštěnou kotvu, což znamenalo, že teď bude volně klesat ke dnu Tichého oceánu.

A jestli je ta žena uvnitř, člun ji vezme s sebou a stane se jí chladným a zšeřelým hrobem ležícím v desetimetrové hloubce.

Shaw běžel po kluzké palubě a snažil se vyhnout nejshnilejším prknům. Cestou si svlékl zkrvavenou košili, boty a nakonec i ponožky.

Moře se silně vzdmulo, člun se otrásl a zajel o dalších pár centimetrů hlouběji do temné vody.

„Elizabeth?“ vykřikl Shaw.

Žádná odpověď.

Shaw vyhodnotil situaci: se šedesátiprocentní pravděpodobností je žena na palubě. A s padesátiprocentní pravděpodobností je po několika hodinách strávených v zatopené kajutě živá.

Nehledě na procenta však nemohlo být pochyb o tom, co bude následovat. Shaw strčil ruku pod hladinu a odhadl teplotu zhruba na pět stupňů. Bude mít půl hodiny, než omdlí z podchlazení.

Tak odteďka, pomyslel si.

A vrhl se do vody.

Oceán není kapalina. Je to tekutý kámen. Tekutý a drtivý.

A taky úskočný.

Shaw měl v úmyslu otevřít ze zádi dveře do kajuty a pak z ní vyplavat i s Elizabeth Chabelleovou. Voda však měla jiné plány. Sotva se vynořil nad hladinu, aby se nadechl, odhodila ho na jeden z dubových pilířů obrostlých vlající mořskou flórou a jemnými zelenými řasami. Shaw zvedl ruku, aby se ochránil před nárazem, ale dlaň mu po mazlavém povrchu sklouzla a on se udeřil hlavou do pilíře. Před očima se mu žlutě zablesklo.

Další vlna ho zvedla a odmrštila k molu. Tentokrát se jen o vlas vyhnul rezavému hřebu. Nebojoval s proudem ve snaze vrátit se na loď – byl teď asi dva a půl metru mimo palubu –, ale počkal si, až ho protisměrný tah opadající vlny odnese zpátky. Vzdouvající se oceán ho znovu strhl s sebou, a tentokrát už Shaw zavadil o hřeb ramenem. Ucítil ostrou bolest. Určitě mu poteče krev.

Jestlipak jsou tu žraloci?

Nikdy nepřivolavej problémy...

Voda ustoupila. Shaw kopl do proudu, zvedl hlavu, nabral do plic vzduch, vrhl se do hlubin a energicky začal plavat ke dveřím. Slaná voda ho páčila v očích, ale on je dál držel otevřené dokořán; slunce stálo nízko a pod vodou panovalo přitímí. Konečně našel, co hledal, sevřel kovovou kliku a otočil ji. Klikla se sice pohybovala, ale dveře se neotevřely.

Znovu nad hladinu pro další hlt vzduchu a pak zase do vody. Levou rukou se přidržel petlice a pravou začal šmátrat po dveřích, aby našel přídatné zámky nebo pojistky.

Šok a bolest z prvního ponoru pominuly, zato se však dostavil silný třes.

Ashton Shaw učil své děti, jak přežít v chladné vodě. První prioritou je suchý oblek. Druhou mokrý oblek. A vždy nosit dvě pokrývky hlavy – k největšímu úbytku tepla dochází přes lebku, i když má člověk vlasy husté jako Shaw. Končetinám netřeba věnovat velkou pozornost; přes prsty na ruku ani na nohu se mnoho tepla neztratí. A pokud člověk nemá ochranné vybavení, je jediným řešením co nejrychleji z vody vylézt, než nastoupí podchlazení, které člověka zmate, znecitliví a nakonec zabije.

Zbývalo pětadvacet minut.

Další pokus otevřít dveře kajuty. Další neúspěch.

Shaw si vzpomněl na sklo s výhledem na příd. Jediná cesta, jak ji dostat ven.

Udělal pár temp ke břehu, znovu se ponořil a zvedl kámen, který byl dost velký na to, aby rozbil sklo, ale ne tak těžký, aby ho stáhl ke dnu.

Znovu začal rytmicky kopat, přičemž svůj pohyb načasoval tak, aby souzněl se směrem vln, a po chvíli se vrátil na palubu; neuniklo mu, že loď se jmenuje *Moře radosti*.

Podařilo se mu překonat pětáctýřicetistupňový svah k přídi, posadit se na vystrčenou špičku kajuty a opřít se o tmavé okno o rozměrech zhruba metr a čtvrt na metr.

Nakoukl dovnitř, ale dvaatřicetiletou brunetu nikde neviděl. Všiml si, že přední část kajuty je prázdná. Zhruba v polovině se nacházela přepážka se dveřmi a vybitým okénkem zhruba ve výši hlavy. Shaw si uvědomil, že pokud je Elizabeth v kajutě, musí být za přepážkou – na straně, která je už z velké části zalitá vodou.

Zvedl kámen, otočil ho ostrou hranou dopředu a začal jím opakovane bít do skla.

Brzy ovšem zjistil, že výrobce člunu zesílil čelní sklo proti větru, vlnám a krupobití. Z lesklého povrchu neodprýskl ani střep.

A Colter Shaw zjistil i něco dalšího.

Že Elizabeth Chabelleová opravdu žije.

Zjevně totiž rány slyšela a v okénku přepážky rozdělující kajutu se objevila její krásná, ale bledá tvář se zplihlými hnědými vlasy.

„Pomoc!“ zajčela tak hlasitě, že to Shaw navzdory tlustému sklu zřetelně slyšel.

„Elizabeth!“ vykřikl. „Už sem jede pomoc! Držte se venku z vody!“

Věděl, že slíbená pomoc nejspíš dorazí až ve chvíli, kdy bude člun spočívat na dně. Shaw byl její jedinou nadějí.

Někdo jiný by se možná dokázal protáhnout rozbitým okénkem uvnitř a vylézt do přední a sušší části kajuty.

To však nebyl případ Elizabeth Chabelleové.

Její únosce si totiž – možná úmyslně, možná náhodou – vybral za oběť ženu, která byla v osmém měsíci těhotenství a okénkem by se v žádném případě nevysoukala.

Elizabeth opět zmizela, aby si v zadní části přepážky našla místo, kam zatím ledová voda nedosáhla. Colter Shaw zvedl kámen a začal jím znovu mlátit do okna.

LEVEL 1:

OPUŠTĚNÁ
TOVÁRNA

Pátek 7. června, o dva dny dříve

1.

Požádal ženu, ať to zopakuje.

„Tu věc, co házejí,“ řekla. „Jak tam hoří hadr.“

„Co házejí?“

„Třeba při pouličních výtržnostech. Hadr v lahvi. Vždycky je to v televizi.“

„Myslíte zápalnou lahev,“ řekl Colter Shaw.

„Jo, jo,“ přisvědčila Carole. „On ji měl podle mě taky.“

„A hořela? Byl ten hadr zapálený?“

„Ne. Jenže víte, jak to je...“

Carole měla chraplavý hlas, přestože ji Shaw neviděl kouřit a necítil z ní ani cigaretový zápach. Na sobě měla zelené šaty z vybledlé látky. Zdálo se, že jejím přirozeným výrazem je ustaranost, přičemž dnes ráno se tvářila ještě ustaraněji než obvykle. „Byl tamhle.“ Ukázala na příslušné místo.

Shaw bydlel v různých karavanových parcích, ale park Oak View patřil k těm zanedbanějším. Ze všech stran ho lemovaly stromy, vesměs zakrslé duby a borovice. Některé už seschly a uhynuly, ale stále byly dost husté na to, aby se dalo jen těžko poznat, co výraz „tamhle“ znamená.

„Volala jste policii?“

Chvilé ticha. „Ne, protože kdyby to nebyla ta... jak to bylo?“

„Zápalná lahev.“

„Kdyby to nebyla zápalná lahev, tak by to byl trapas. Už takhle volám policajty dost často kvůli jiným věcem.“

Shaw znal desítky majitelů karavanových parků po celé zemi. Většinou šlo o manželské páry – provozování parku nabízelo manželům

středního věku obстоjný zdroj obživy. Pokud byl majitel jen jeden, pak to obvykle byla žena jako v případě Carole a obvykle vdova. A ženy tohoto typu mají sklon vytáčet v případě sporů policii častěji než jejich zesnulí manželé, kteří chodili po parku ozbrojení.

„Na druhou stranu,“ pokračovala Carole, „požár. Co kdyby? Tady.“

Celá Kalifornie byla vyschlá na troud, což věděl každý, kdo se díval na zprávy. Člověk si při slově „požár“ automaticky vybavil státní parky, předměstí a zemědělská pole, ale ani města samotná nebyla vůči ohni imunní. Shaw si matně vybavoval, že jeden z nejhorších požárů lesního porostu v dějinách Kalifornie vypukl v Oaklandu nedaleko místa, kde právě stáli.

„Když někoho vyhodím, občas mi vyhrožuje, že se vrátí a vyřídí si to se mnou.“ Carole se odmlčela a pak nevěřicně dodala: „I když jsem ho třeba přistihla, jak mi krade proud z přípojky, za kterou nezaplátil. Někteří lidi jsou fakt...“

„A co tedy chcete ode mě?“ zeptal se Shaw.

„Já nevím, pane Shawe. Abyste se tu porozhlídl. Můžete se tu porozhlídnout? Prosím?“

Shaw se zadíval do porostu, a možná v něm opravdu uviděl pohyb, který nebyl způsobený větrem. Pomalu kráčející člověk? A i kdyby to opravdu člověk byl, naznačovala jeho rychlost nějaký taktický záměr? Nebo zlotřilý plán?

Carole ze Shawa nespouštěla oči a prohlížela si ho se zvláštním výrazem ve tváři. Shawovi se to stávalo často. Byl to civilista – nikdy o sobě netvrdil opak. Ale zároveň měl instinkt policajta.

Obloukem se vrátil do přední části parku, chvíli kráčel po rozpraskaném nerovném chodníku a pak zamířil na travnatou krajnici málo frekventované silnice v tomto málo frekventovaném koutě města.

Ano, přibližně dvacet metrů před ním se skutečně pohyboval muž v tmavé bundě, džínách a černé pletené čepici. Na nohou měl vysoké boty, které se hodily na túru lesním porostem, ale stejně tak se hodily na ušlapání nepřítelů. A v jedné ruce skutečně držel zápalnou lahev – tedy pokud v ní náhodou nedržel pivo Corona a současně kapesník. Na některých místech by na pivo bylo ještě brzy; v této části Oaklandu však ne.

Shaw sešel z krajnice do listí na pravé straně a přidal do kroku, přičemž si však dával pozor, aby našlapoval co nejtišeji. Usnadňovalo mu to jehličí, které během posledních let houfně opadalo z větví okolních stromů a vytvořilo na zemi silnou měkkou vrstvu.

Ať už teď před ním kráčel kdokoliv, ať už to byl pomstychtivý host, nebo ne, byl už dost daleko od Caroliny chatky. Majitelka parku tedy nebyla osobně v ohrožení. Shaw však ještě nechtěl pustit muže ze zřetele.

Něco mu tady nehrálo.

Muž se pomalu přiblížil k té části parku, kde mezi mnoha jinými obytnými vozy parkovalo i Shawovo winnebag.

Shawa zápalné lahve velmi zajímaly. Když před několika lety pátral po muži na útěku, který byl hledaný kvůli podvodu s ropou v Oklahomě, někdo mu prohodil zápalnou lahev čelním sklem. Obytnák mu během dvaceti minut shořel až na disky a jemu se na poslední chvíli podařilo zachránit alespoň osobní věci. Dodnes si zřetelně vybavoval nepříjemný zápach spáleniny obklopující kovovou kostru.

Pravděpodobnost, že se v životě stane terčem hned dvou útoků Molotovových koktejlů, natožpak v rozpětí několika let, musela být nesmírně malá. Shaw ji odhadoval na pět procent. Navíc ji umenšoval fakt, že do Oaklandu a Berkeley přicestoval v osobní záležitosti, nikoliv s odhodláním zničit život člověku na útěku. A přestože včera shodou okolností porušil zákon, logickou odplatou za jeho jednání by byly slovní útok, konfrontace se svalnatým sekuritákem nebo přinejhorším opletačky s policií. Ale rozhodně ne zápalná lahev.

Shaw se teď nacházel pouhých deset metrů za mužem, který se pozorně rozhlížel po okolí – sledoval park, ale díval se i na obě strany silnice a zkoumal několik opuštěných budov na protější straně.

Byl to čistý a upravený běloch s hladce oholenou tváří. Podle Shawova odhadu mohl měřit kolem metru sedmdesáti. Měl podobené tváře. Vlasy pod pletenou čepicí byly hnědé a zřejmě ostříhané nakrátko. Vzhledem i pohyby připomínal hlodavce a držením těla bývalého vojáka. Shaw nikdy na vojně nebyl, ale mezi bývalými příslušníky armády měl kamarády i známé a velkou část mládí strávil

v polovojenském výcviku, kde ho pravidelně zkoušeli z aktualizovaného *Manuálu přežití U. S. Army FM 21-76*.

A ten muž v ruce rozhodně držel zápalnou lahev. Konec kapesníku byl nacpaný do hrdla lahve a Shaw cítil benzin.

Colter Shaw se dobře vyznal v revolvrech, poloautomatických pistolích, poloautomatických puškách, opakovacích puškách, brokovnicích, lucích, šípech a pracích. A poměrně důkladně se zajímal o nože. Nyní však vytáhl z kapsy zbraň, kterou používal nejčastěji: mobilní telefon, aktuálně iPhone. Ťukl na několik kláves, a když se mu ozvala dispečerka tísňové linky, oznámil jí šepetem svoji polohu a popsal jí, co vidí před sebou. Zavěsil, provedl ještě několik operací a zasunul si telefon do náprsní kapsy tmavého sportovního saka. S mrzutostí si vzpomněl na svůj včerejší prohrěšek a napadlo ho, jestli telefonátem neumožnil policii, aby ho identifikovala a dopadla. Připadalo mu to nepravděpodobné.

Rozhodl se, že počká na příjezd profesionálů. V tu chvíli se však v mužově ruce objevil zapalovač, ale ne cigareta.

Čímž bylo všechno jasné.

Shaw vystoupil z křoví a rychle k muži dorazil. „Dobré ráno.“

Muž se rychle otočil a přikrčil se. Shawovi neuniklo, že si nesa-há za opasek ani do vnitřní kapsy. Možná to bylo proto, že nechtěl zápalnou bombu hodit – anebo prostě nebyl ozbrojený. Ale taky to mohl být profil, který ví, kde přesně zbraň ukrývá a kolik vteřin mu potrvá, než ji vytáhne, zamíří a vystřelí.

Úzké oči v úzkém obličejí si Shawa změřily a také ony se zjevně soustředily nejprve na zbraně a posléze na méně akutní hrozby. Muž si prohlédl Shawovy černé džíny, černé tenisky Ecco, šedou proužkovanou košili a sako. Zadíval se na jeho nakrátko ostříhané světlé vlasy. Zřejmě v něm zpočátku viděl poldu, jenže okamžik pro vytažení odznaku a žádost, aby se Hlodavec legitimoval, dávno uplynul, a nestalo se ani jedno. Muž si z toho musel vyvodit, že Shaw je civilista. Přesto nebylo radno brát jeho přítomnost na lehkou váhu. Shaw vážil přes osmdesát kilo, měřil téměř sto osmdesát centimetrů, byl ramenatý s pevnými svaly. Na tváři měl drobnou jizvu a na krku druhou, o poznání větší. Neběhal pro zdraví, ale lezl po skalách a na univerzitě býval přeborníkem v zápasu. Zkrátka se

udržoval v kondici. Fixoval Hlodavce očima, jako by ho k němu přitahovala magnetická síla.

„Zdravíčko.“ Mužův tenor byl napjatý jako plotový drát. Středozápadní přízvuk dával tušit člověka z Minnesoty.

Shaw se podíval na lahev.

„Třeba to není benzin, ale chcanky – co vy víte.“ Hlodavec nasadil úsměv, který byl stejně napjatý jako jeho hlas. Evidentně lhal.

Shaw přemýšlel, jestli dojde ke rvačce. Tohle si přál ze všeho nejímň. Už dlouho nikomu nedal ránu. Neměl to rád. A přijímat rány se mu líbilo ještě méně.

„A co to má teda znamenat?“ Shaw ukázal na lahev v Hlodavcově ruce.

„Kdo jste?“

„Turista.“

„Turista.“ Muž chvíli přemýšlel, zvedal oči a opět je zabodával do země. „Bydlím o kousek dál na ulici. A na tom opuštěném parkovišti vedle mě se to jenom hemží potkanama. Chtěl jsem je vypálit.“

„V Kalifornii? V nejsušším červnu za posledních deset let?“

Tohle si Shaw vymyslel, ale kdo ví?

A navíc na tom stejně nezáleželo. Žádné parkoviště ani potkani neexistovali, i když fakt, že muže něco takového vůbec napadlo, nasvědčoval tomu, že už má s pálením potkanů zkušenosti. K Shawovu znechucení se připojila ostražitost.

Nikdy nenechej trpět zvíře...

A pak se Shaw ohlédl muži přes rameno k místu, kam mířil. Skutečně se tam rozprostírala prázdná parkovací plocha, jenže vedle ní stála stará komerční budova. Rozhodně nešlo o imaginární opuštěné parkoviště u mužova imaginárního domova.

Hlodavec přimhouřil oči ještě víc. Byla to jeho reakce na pronikavé houkání blížícího se policejního auta.

„To jako fakt, jo?“ zašklebil se, jako by se chtěl zeptat: *Vážně jsi to musel ohlásit?* A pak zamumlal něco dalšího.

„Polož to,“ vyzval ho Shaw. „Hned.“

Muž ho neposlechl. V klidu zapálil kapesník nasáklý benzinem, a když látka chytla plamenem, prohlédl si Shawa jako nadhazovač pálkaře a mrštil zápalnou lahev jeho směrem.

2.

Molotovovy koktejly nevybuchují – v uzavřené lahvi na to není dost kyslíku. Jakmile se lahev rozbije, hořící látka prostě jen zapálí šířící se benzin.

Což se v tomto případě povedlo efektivně i efektně.

Tichá ohnivá koule vystoupala do výšky asi metru a půl.

Shaw se lahvi obratně vyhnul, aby se nepopálil, a Carole s křikem utekla do chatky. Shaw přemýšlel, že za útočníkem vyrazí, ale pás trávy u krajnice vydatně hořel a plameny se pomalu blížily k vysokým keřům. Shaw se tedy přehoupl přes drátěný plot, dospritoval ke svému autu a vytáhl hasicí přístroj. Vrátil se, vytrhl z přístroje pojistku a zkontroloval plameny bílou chemickou pěnou.

„Proboha. Jste v pořádku, pane Shawe?“ Carole se k němu do-trmácela s vlastním hasicím přístrojem – menší nádobou, která se držela v jedné ruce. A i když už to nebylo nutné, i ona vytrhla pojistku a začala hasit, protože to je vždycky zábava. Zvláště pokud už je oheň skoro uhašený.

Shaw minutku nebo dvě počkal, načež se sklonil a prohmatával dlaní každý čtvereční centimetr spáleného úseku, jak se před lety naučil.

Nikdy neodcházej od táboráku, dokud nezkontroluješ popel.

Zadíval se za útočníkem, ale bylo to zbytečné. Hlodavec zmizel.

Opodál s kvílením brzd zastavil hlídkový vůz. Oaklandská policie. Z auta vystoupil urostlý černoch s lesklou oholenou hlavou a vlastním hasicím přístrojem v ruce. Jeho hasičák byl ze všech tří nejmenší. Prohlédl si uhlíky a popel a zastrčil červenou nádobu

zpátky pod sedadlo spolujezdce. Na jmenovce měl napsáno „L. Addison“.

Otočil se k Shawovi a tomu blesklo hlavou, že tomuhle stodesáticentimetrovému chlapovi se lidi možná přiznávají sami od sebe – stačí, když k nim přistoupí a nakloní se nad ně.

„To vy jste volal?“ dotázal se.

„Ano.“ Shaw mu vysvětlil, že člověk, který hodil zápalnou lahev, před chvílí utekl. „Tamtudy.“ Ukázal na ulici zarostlou plevelem, kde se každých pár metrů válela hromada odpadků. „Nejspíš nebude daleko.“

Policista se zeptal, co se stalo.

Shaw mu to řekl. Carole mu přizvukovala a pak poněkud mimo téma dodala, že pro ovdovělou ženu je nesmírně těžké řídit firmu sama. „Lidi toho využívají. A tak se bráním. Musím se bránit. Vy byste se taky bránil. A oni mi pak někdy vyhrožují.“ Shawovi neuniklo, že Carole letmo pohlédla Addisonovi na levou ruku, kde nebyl žádný prsten.

Addison naklonil hlavu k vysílače na rameni a podal dispečinku souhrnné hlášení včetně pachatelova popisu, který mu poskytl Shaw. Dokázal jeho slova reprodukovat docela věrně a vynechal jen tvrzení, že muž připomínal hlodavce, poněvadž to byla otázka osobního názoru.

Nakonec upřel pohled zpátky na Shawa. „Můžete se mi legitimovat?“

Na otázku, co máte dělat, když vás strážce zákona požádá o identifikaci a vy nejste z ničeho podezřelý, existuje několik protichůdných teorií. Shaw se s tímto dilematem setkával často, poněvadž se pravidelně ocital na místech činu a místech probíhajících vyšetřování. Obecně platí, že člověk není povinen prokazovat komukoliv totožnost. Pokud to ovšem neudělá, musí být připravený nést následky své neochoty ke spolupráci. Čas patří mezi nejcennější komodity na světě, a když člověk namíchne policajta, může vzít jed na to, že o spoustu času přijde.

Shawovo váhání ovšem nepramenilo z principu, nýbrž z přízemní obavy, že na místě jeho včerejšího prohřešku někdo zahlédl registrační značku jeho motorky. Možná už jeho jméno figuruje v systému.

A pak si vzpomněl, že policie už ho přece zná; na tísňovou linku volal ze svého osobního telefonu, ne z jednorázového přístroje. A tak se Shaw Addisonovi v klidu legitimoval.

Policista si jeho řidičák vyfotil telefonem a odeslal kamsi detaily.

Shaw si všiml, že v Carolině případy nic podobného neudělal, ačkoliv pozemek před její chatkou hraničil s místem činu. Napadlo ho, že Addison už v duchu provedl základní profilování a oddělil zrna od plev: místní ženu od cizího chlapa. Tuhle úvahu si ovšem Shaw nechal pro sebe.

Addison si prohlédl výsledek a pozorně se na Shawa zadíval.

Že by se s ním chtěl vypořádat za včerejší prohřešek? Shaw si pomyslel, že nemá smysl používat eufemismy; byla to krádež.

Naštěstí se zdálo, že bohové spravedlnosti po něm dnes nejdou. Addison mu totiž řidičák vrátil a upřel pohled na Carole. „Poznala jste ho?“

„Ne, pane, ale ono je těžký si někoho zapamatovat. Máme tady spoustu hostů. Jsme nejlevnější v okolí.“

„A on hodil tu lahev po vás, pane Shawe?“

„Mým směrem. Nebyl to útok, ale spíš odvedení pozornosti. Aby mohl utéct.“

Policistu to trochu zarazilo.

„Vyhledala jsem si to na internetu,“ vyhrkla Carole. „Molotov tajně pracoval pro Putina.“

Oba muži se na ni tázavě zadívali. Shaw po chvíli pokračoval: „A taky chtěl spálit důkazy. Otisky a DNA na skle.“

Addison setrval v zamyšlení. Byl to typ člověka, jaký se u policie vyskytuje běžně: člověka, jenž řečí těla neprozrazuje vůbec nic, čímž o sobě paradoxně prozrazuje nejvíc. Bylo zjevné, že přemýšlí, proč je Shaw tak zběhlý v kriminalistických pojmech.

„Jestli vám nechtěl způsobit žádné problémy, paní, proč tady podle vás byl?“

Než stačila Carole odpovědět, Shaw si vzal slovo: „Kvůli tomuhle.“ Ukázal přes ulici na prázdný pozemek, kterého si před chvílí všiml.

Trojice k němu zamířila.

Karavanový park se rozprostíral v zanedbané komerční čtvrti kousek od silnice 24, kde si turisté mohli vytvořit základní tábor

před výšlapem na strmou horu Grizzly Peak nebo do sousedního Berkeley. Zaplevelenou parcelu se spoustou odpadků odděloval od pozemku za ní starý dřevěný plot vysoký asi dva a půl metru. Místní umělci používali plot jako plátno a malovali na něj velmi zdařilé obrazy, které dalece předčily klasická graffiti: například portréty Martina Luthera Kinga, Malcolma X a dalších dvou mužů, které Shaw neznal. Když se přiblížili k plotu, uviděl Shaw pod portréty jména Bobbyho Sealea a Hueyho P. Newtona, dvou zakladatelů někdejší Strany černých panterů. Vzpomněl si na chladné noci v dětství, kdy doma neměli televizi. Ashton Colterovi a jeho sourozencům předčítal z knih, většinou o amerických dějinách. Často si přitom vybíral pasáže pojednávající o alternativních formách řízení státu. Černí panterři se v jeho repertoáru vyskytli hned několikrát.

„Takže zločin z nenávisti,“ pronesla Carole ústy zkřivenými znechucením. „Strašné.“ Kývla na malby a dodala: „Volala jsem na město a říkala jim, ať je nějak zakonzervujou. Ale nikdo se mi neozval.“

Addisonovi zapraskalo ve vysílače a Shaw uslyšel hlášení jakéhosi policisty; hlídkový vůz projel okolní ulice, ale neviděl nikoho, kdo by odpovídal popisu žháře.

„Mám video,“ prohlásil Shaw.

„Vážně?“

„Když jsem vytočil devět set jedenáctku, strčil jsem si telefon do kapsy.“ Dotkl se náprsní kapsy na levé straně saka. „Celou dobu jsem ho nahrával.“

„A nahráváte ještě i teď?“

„Ano.“

„Můžete to vypnout?“ zeptal se Addison tónem, který ve skutečnosti znamenal: Vypněte to. Bez otazníku.

Shaw poslechl a řekl: „Pošlu vám screenshot.“

„Dobře.“

Shaw uložil snímek displeje, nechal si nadiktovat Addisonovo číslo a poslal mu fotku na mobil. Stáli od sebe zhruba metr, ale Shaw si dokázal představit, že nuly a jedničky musí oběhnout půlku světa, než se k policistovi dostanou.

Konečně telefon zapípal, ale Addison se neobtěžoval prohlédnout si snímek. Předal Carole vizitku a jednu přistrčil i Shawovi.

Ten už měl policajtských vizitek docela slušnou sbírku; připadalo mu legrační, že policajti používají vizitky úplně stejně jako lidi z reklamek nebo manažeři hedgeových fondů.

Jakmile Addison odjel, Carole se obrátila k Shawovi. „Nehnou ani prstem, že ne?“

„Ne.“

„Ale stejně děkuju, že jste se do toho vložil, pane Shawe. Cejtla bych se strašně, kdyby vás to popálilo.“

„To je v pořádku.“

Carole se vrátila do chatky a Shaw do svého winnebaga. Zamýšlel se nad jedním aspektem setkání, o kterém se policistovi Addisonovi nezmínil. Poté co Hlodavec zareagoval na volání na tísňovou linku rozhořčeným: „To jako fakt, jo?“, dodal ještě něco. Shawovi se zdálo, že říká: „Běž do hajzlu i s tou show.“

Jenže taky bylo možné – a Shawovi se to dokonce zdálo pravděpodobnější –, že ve skutečnosti zamumlal: „Běž do hajzlu, Shawe.“

Což by ovšem znamenalo, že Hlodavec Coltera zná, nebo přinejmenším ví, kdo to je.

A to by pochopitelně vrhlo na celý incident úplně jiné světlo.

3.

Ve winnebagu si Shaw pověsil sportovní sako na háček a zamířil k malé kuchyňské skřínce. Otevřel ji a vytáhl z ní dvě věci. Tou první byla kompaktní pistole Glock .380, kterou ukrýval za řadou kořenek, vesměs značky McCormick. Zbraň spočívala v šedém plastovém pouzdře Blackhawk. Shaw si ho připjal k vnitřní straně opasku.

Druhou věcí, kterou ze skříňky vytáhl, byla velká tlustá obálka zasunutá v přihrádce pod místem, kde přechovával pistoli. I ona se ukrývala za řadou dochucovadel: worcesterovou omáčkou, marinádou terijaki a pŕltuctem octŕ, od značky Heinz až po exotické druhy.

Shaw vykoukl ven.

Hlodavce nebylo nikde vidět. Dalo se to očekávat, ale vždycky je lepší být ozbrojený než ohrožený.

Došel ke sporáku a uvařil si do keramického hrnku překapávanou kávu. Vybral jednu ze svých oblíbených značek, brazilskou Daterra. Nápoj pak dochutil několika kapkami mléka.

Posadil se na kuchyňskou lavici a zadíval se na obálku. Dokonalé úhledným rukopisem, který byl ještě menší než Shawův, na ní byla napsaná slova *Závěrečné zkoušky 25/5*.

Obálka nebyla zalepená, ale k chlopni byla připevněná poddajná kovová spona. Shaw ji odepnul, otevřel obálku a vytáhl z ní hromádku papírů stažených gumičkou. Celkem mohlo jít o téměř čtyři sta listů.

Zadíval se na hromádku a neuniklo mu, že mu teď srdce netluče dvakrát, ale hned třikrát rychleji než obvykle.

Tyto stránky byly předmětem jeho včerejší krádeže.

A Shaw doufal, že obsahují odpověď na otázku, která ho patnáct let trýznila.

Napil se kávy a začal listovat obsahem.

Zdálo se, že jde o nahodilou sbírku historických, filozofických, lékařských a vědeckých úvah, map, fotografií a fotokopíí stvrzenek. Rukopis autora byl stejný jako na obálce samotné: precizní a dokonale rovnoměrný, jako by psal podle pravítka. Slova vytvářela sevržený útvar sestávající z vyvážené kombinace psacího a hůlkového písma.

Podobně psal i Colter Shaw.

Otevřel na náhodné stránce a pustil se do čtení.

Patnáct mil severozápadně od Maconu na Squirrel Level Road stojí kostel Svatých bratří. Měl bych si promluvit s knězem. Je to dobrý chlap. Rev. Harley Combs. Chytrý a pozná, kdy má držet jazyk za zuby.

Shaw si přečetl ještě několik pasáží a pak přestal. Párkrát se napil kávy a zapřemýšlel o snídani. A pak se v duchu vyplísnil: Jen pokračuj. Když už jsi začal, měl bys být připravený vyrovnat se s tím, kam tě to dovede. Takže pokračuj.

Vtom mu zavrňel telefon. Shaw se podíval na displej a pocítil zahanbené potěšení, že ho telefonát odvedl od četby ukradeného dokumentu.

„Ahoj, Teddy.“

„Nazdar, Colte. Kde jsem tě zastih?“ Teddy mluvil mručivým barytonem.

„Pořád se motám kolem San Franciska.“

„A uspěls?“

„Trochu. Možná. Doma všechno v pořádku?“

Bruinovi mu hlídali pozemek na Floridě, který hraničil s tím jejich.

„Žůžo.“ Podobný výraz člověk neslychá u kariérních mariňáků často. Teddy Bruin s manželkou Velmou, která byla rovněž armádní veteránka, se však v těchto rozporech vyžívali. Shaw si je dokázal

živě představit, jak teď s největší pravděpodobností sedí tam, co sedávají často: na terase s výhledem na čtyřicetihektarové jezero na severu Floridy. Teddymu bylo dvašedesát a vážil sto patnáct kilo. Jeho nazrzlé vlasy byly tmavší verzí jeho pihovaté růžové kůže. Nejspíš teď seděl v khaki kalhotách nebo khaki kraťasech, poněvadž oblečení jiné barvy nevlastnil. A jeho košile měla dozajista květovaný vzor. Velma vážila sotva polovinu toho co on, ačkoliv i ona byla vysoká. Nejčastěji chodila v džínách a pracovní košili a její tetování byla zajímavější než Teddyho kérky.

V pozadí zaštěkal pes. Zřejmě jejich rotvajler Chase. Shaw zažil s tímhle dobrosrdečným zvířetem mnoho odpoledních výletů.

„Sehnali jsme zakázku kousek od tebe. Ale nevíme, jestli máš zájem. Vel má podrobnosti. Už sem jde. Tak ti ji předávám.“

„Ahoj, Coltere.“ Na rozdíl od Teddyho měla Velma hlas evokující tiše šplouchající vodu. Shaw jí jednou řekl, že by měla namlouvat dětské audioknihy. Její hlas by děti okamžitě uspal.

„Algo našla případ. Ta holka má čuch jako modrý coonhound. To je teda čenich.“

Velma se prostě rozhodla, že počítačový bot Algo (podle slova „algorithmus“), pomocí něhož vyhledávala na internetu potenciální zakázky pro Shawa, bude ženského pohlaví. Ba co víc, že to bude fena.

„Pohřešovaná holka v Silicon Valley,“ dodala Velma.

„Mají tam tiplinku?“

Policisté i soukromé skupiny jako Crime Stoppers často zřizovali zvláštní telefonní čísla, na která mohl anonymně volat kdokoliv, kdo disponoval informacemi, jež případně vedly k dopadení podezřelého. Těmto číslům se říkalo tipovací linky, tiplinky, případně práškačky.

Shaw čas od času zakázku s tiplinkou vzal – například když šlo o mimořádně ohavný zločin nebo když byla rodina oběti obzvláště zdrcená. Jinak se však těmto případům vyhýbal, protože většinou obnášely spoustu byrokracie a formalit. Tiplinky navíc přitahovaly úchyláky. A byly nebezpečné.

„Ne. Odměnu vypsál její otec,“ odpověděla Velma. „Deset tisíc. Není to moc. Ale výzva působila... procítěně. Ten člověk musí být zoufalý.“

Teddy s Velmou pomáhali Shawovi získávat zakázky mnoho let; zoufalého člověka instinktivně poznali.

„Kolik je té dceři?“

„Devatenáct. Je to studentka.“

Manželé Bruinovi měli telefon zapnutý na odposlech, takže se po chvíli ozval Teddyho chraplavý hlas: „Dívali jsme se na zprávy. O zapojení policie nepadlo ani slovo. Její jméno se v reportáži vůbec neobjevilo – mluvilo se jen o odměně. Takže bych řekl, že tam není žádná levárna.“

Tenhle výraz byl jako vystřižený ze Sherlocka Holmese, ale policisté z celé země ho dodnes často používali. Šlo o důležitý ukazatel, podle něhož policie stanovovala, jak případ pohřešované osoby pojme. Pokud se ztratil teenager nebo výrostek a nic nenasvědčovalo verzi, že se stal obětí únosu, policisté zdaleka nejednali tak promptně jako v případech, kdy šlo o zjevný únos. Prozatím prostě předpokládali, že dívka uprchla sama.

Její zmizení však nevylučovalo žádnou možnost. Mnoho mladých lidí se nechá dobrovolně vylákat z domu a až příliš pozdě zjistí, že jejich svůdce není takový, za jakého ho pokládali.

Případně mohla do dívčina osudu vstoupit náhoda či nehoda a její tělo se teď nacházelo v chladných a notoricky zrádných vodách Tichého oceánu nebo v autě na dně strže, třicet metrů pod klikatou silnicí 1.

Shaw chvíli zvažoval pro a proti. Zadíval se na hromádku se čtyřmi sty listy. „Zajedu si promluvit s jejím otcem. Jak se ta holka jmenuje?“

„Sophie Mullinerová. A on je Frank.“

„Co matka?“

„O matce žádná zmínka,“ dodala Velma. „Pošlu ti konkrétní údaje.“

„Přišla mi nějaká pošta?“ zeptal se Shaw po chvíli.

„Složenky,“ odvětila Velma. „Ty jsem zaplatila. Pak nějaké kupony a katalog z Victoria's Secret.“

Shaw koupil Margot předloni dárek; firma Victoria's Secret si z toho vyvodila, že jeho adresa není tajná, a zařadila ho na seznam svých věrných zákazníků. Shaw si na Margot nevzpomněl... je už to

měsíc? Možná dva týdny. „Ten katalog můžeš vyhodit,“ řekl do telefonu.

„Já bych si ho nechal,“ prohlásil Teddy.

Ozvalo se zadunění a po něm smích. A další zadunění.

Shaw oběma poděkoval a zavěsil.

Opět stáhl hromádku lejster gumičkou. Podíval se ven. Hlodavce nebylo nikde vidět.

Colter Shaw otevřel notebook a přečetl si Velmin e-mail. A pak si otevřel mapovou aplikaci, aby viděl, za jak dlouho se dostane do Silicon Valley.

4.

Nakonec se ukázalo, že Colter Shaw se podle některých výkladů právě v tu chvíli v Silicon Valley nachází.

Zjistil totiž, že řada lidí pokládá severní Oakland a Berkeley za vnitřní hranici onoho bájného místa. Silicon Valley – neboli „Esvéčko“ pro ty, kdo se vyznají – podle nich tvořil široký pás území táhnoucí se od Berkeley na východě a San Francisca na západě až hluboko na jih k městu San José.

Shaw se postupně dověděl, že definice Silicon Valley do značné míry závisí na tom, zda do něj daný jedinec či skupina lidí touží patřit. A většina lidí do něj patřit toužila.

Byli tu však i puritáni, kteří za Silicon Valley pokládali výlučně území západně od Sanfranciského zálivu, přičemž jeho epicentrem byla Stanfordova univerzita v Palo Altu. Muž, který nabídl odměnu za ztracenou dceru, bydlel v Mountain View, blízko této školy. Shaw zajistil vnitřek obytnáku před jízdou, ujistil se, že má vzadu na nosiči upevněnou terénní motorku, a odpojit se od přípojky.

Cestou se zastavil u chatky, aby oznámil Carole, že odjíždí, a o půl hodiny později už si to hasil po široké dálnici 280. Mezi pásy stromů nalevo probleskovala předměstí Silicon Valley a napravo se zelenaly svahy Rancho Corral de Tierra, jehož údolí vyplňovala poklidná hladina vodní nádrže Crystal Springs.

Tahle oblast byla pro Shawa nová. Narodil se sice v Berkeley pouhých třicet kilometrů odtud, ale z té doby mu v hlavě zůstaly jen útržky vzpomínek. Když mu byly čtyři roky, Ashton přestěhoval rodinu do domu s obrovským pozemkem sto padesát kilometrů

východně od Fresno na úpatí pohoří Sierra Nevada. Jejich novému bydlišti říkal Ashton zásadně „komplex“, jelikož to podle něj znělo impozantněji než „ranč“ nebo „farma“.

Na příkaz navigace sjel Shaw z dálnice a zamířil ke karavanovému parku Westwinds RV Center, který se nacházel v Los Altos Hills. Zajel na recepci a přihlásil se k pobytu. Uhlazenému provoznímu mohlo být kolem šedesáti let, byl upravený a podle vytetované kotvy kdysi sloužil ve vojenském nebo obchodním námořnictvu. Podal Shawovi plánek a pedantsky mu do něj namaloval trasu od recepcce k jeho elektrické přípojce. Shaw měl bydlet na Google Way, kam se jelo přes Yahoo Lane a PARC Road. Název poslední ulice Shawovi nic neříkal, ale dalo se předpokládat, že i on má něco do činění s počítači.

Shaw našel přidělené místo, strčil kabel do přípojky a s černou brašnou od notebooku přes rameno se vrátil na recepci, kde si přivolal Uber a nechal se odvézt do malé autopůjčovny Avis v centru Mountain View. Tam požádal o velký sedan a vymínil si, aby byl černý nebo tmavě modrý, což byly jeho oblíbené barvy. Během deseti let kariéry lovce odměn se ani jednou lživě nevydával za policistu, ale faktem bylo, že neopravoval ty, kdo ho za policistu pokládali. A pokud někam přijel autem, které v lidech evokovalo služební vůz tajného detektiva, občas to někomu rozvázalo jazyk.

V posledních několika dnech jezdil mezi Caroliným karavanovým parkem a městem Berkeley na terénní motorce Yamaha. Vytahoval ji při každé vhodné příležitosti, ale vyřizoval na ní pouze osobní věci, případně jezdil jen tak pro radost. K práci si zásadně půjčoval sedan nebo SUV, pokud to vyžadoval terén. Kdyby se na schůzku s vypisovatelem odměny, svědky nebo policisty dostavil na burácivé mašině, vyvolalo by to pochybnosti o jeho profesionalitě. A desetimetrový obytný vůz byl sice bezvadný pro jízdu na dálnici, ale pohyb ve stěsnaných a ucpaných městských uličkách mu činil nepřekonatelné obtíže.

Shaw zadal do navigace dům vypisovatele odměny v Mountain View a zařadil se do hustého proudu předměstských aut.

Takové je tedy srdce Silicon Valley, Olympu špičkových technologií, pomyslel si. Neblyštělo se tak, jak by člověk možná

očekával, alespoň ne na jeho trase. Žádné roztodivné prosklené kanceláře, mramorové paláce nebo stáje plné atraktivních mercedesů, maserati, BMW či porsche. Tohle místo připomínalo spíš výjev ze sedmdesátých let: příjemné jednogenerační domky, většinou v rančerském stylu, ale s miniaturními dvorky, bytové domy, které sice vypadaly útulně, ale slušela by jim nová fasáda nebo obklad, mnohakilometrové úseky vyplněné nákupními centry, dvou-podlažní a třípodlažní kancelářské budovy. A nikde žádné věžáky – možná ze strachu ze zemětřesení? Zlom San Andreas vedl přímo pod povrchem.

Silicon Valley bylo zkrátka veskrze zaměnitelné s Cary v Severní Karolině, s Planem v Texasu nebo s okresem Fairfax ve Virginii – případně s jiným kalifornským údolím s názvem San Fernando, které se rozprostíralo o pět set kilometrů jižněji a s „Esvéčkem“ ho spojovala praktická dálnice 101. Shaw si pomyslel, že tohle je na špičkových technologiích zvláštní: všechno se odehrává uvnitř. Když člověk projížděl Hibbingem ve státě Minnesota, viděl vedle sebe půldruhého kilometru hluboký povrchový důl se stěnami zbarvenými doruda. Když projížděl městem Gary v Indianě, viděl pevnosti oceláren. Silicon Valley však nemělo žádné viditelné jizvy, žádné povrchové stavby, které by jeho zaměření jednoznačně definovaly.

Po dalších deseti minutách jízdy už se Shaw blížil k domu Franka Mullinera na Alta Vista Drive. Tento ranč sice nebyl postavený jako podle šablony, ale přesto měl podobný ráz jako ostatní domy v tomto dlouhém bloku. Levná stavba s dřevěnou nebo vinylovou fasádou, tři betonové schůdky k vchodovým dveřím, tepaná zábradlí. Dražší domy měly i arkýřová okna. Všechny bez výjimky ohraňovala příjezdová cesta určená k parkování, chodník a předzahrádka. Někde měl trávník barvu zelenou, jinde připomínal spíš slámu. Řada majitelů rezignovala na trávník úplně, vysypala předzahrádku oblázky a pískem a zasadila tam pár nízkých sukulentů.

Shaw dojel až ke světle zelenému domu Mullinerových a všiml si, že na sousedním pozemku je zaražená cedule s nápisem NA PRODEJ – PROPADLÁ HYPOTÉKA. Rovněž dům Mullinerových se nabízel k prodeji.

Zaklepal na dveře a čekal jen malý okamžik, než mu otevřel podsaditý plešatý padesátník v šedých kalhotách a modré košili s rozhalenkou. Na nohou měl mokasíny bez ponožek.

„Frank Mulliner?“

Muž si rychle změnil zarudlýma očima Shawovy šaty, krátké světlé vlasy i zdrženlivé chování – Shaw se málokdy usmíval. Ve svém otcovském zármutku mohl návštěvníka snadno pokládat za detektiva, který mu přišel sdělit smutnou zprávu, a tak se Shaw raději rychle představil.

„Jo tak, vy jste... ano, vy jste volal. Kvůli té odměně.“

„Přesně tak.“

Když si podali ruce, byla dlaň Franka Mullinera ledově chladná. Rozhlédl se po okolí a kývnutím pozval Shawa dál.

Shaw měl vycvičené oko a jediný pohled na vypisovatelevo bydliště mu dokázal prozradit leccos o tom, co je to za člověka a nakolik je reálné, že bude schopen vypsanou odměnu zaplatit. Pokud to bylo jen trochu možné, scházel se s vypisovatelem doma. Pokud to možné nebylo, přijel za nimi do práce. Návštěva doma mu vždy poskytla cenné postřehy o potenciálním obchodním vztahu mezi ním a vypisovatelem i o tom, do jaké míry jsou okolnosti vedoucí k vypsání odměny vážné. Tento dům například páchl zkaženým jídlem. Na stolech i na nábytku se válely složenky, nejrůznější nářadí, složky a letáky s akčními nabídkami supermarketů. V obýváku ležely hromádky s oblečením. To naznačovalo, že ačkoliv se Sophie pohřešuje teprve pár dní, její otec je nesmírně rozrušený.

Pozoruhodná však byla i celková ošuntělost interiéru. Stěny a okrajové lišty byly umouněné a potřebovaly nový nátěr i celkovou opravu; konferenční stůl měl rozštípnutou nohu přelepenou páskou, která měla imitovat dubový odstín. Strop byl posetý mapami po zaschlé vodě a nad jedním oknem zela díra, kde někdo vytrhl ze sádrokartonu držák garnýže. To všechno znamenalo, že nabízených deset tisíc dolarů sežene Frank Mulliner jen velmi těžko.

Oba muži se posadili na vetchou sedací soupravu opatřenou zlatými přehozy. Každá lampa v pokoji byla jiná a velkoplošná televize už na dnešní poměry nebyla tak velkoplošná.

„Neozval se vám ještě někdo?“ zeptal se Shaw. „Třeba policie? Nebo Sophiiny kamarádky?“

„Nikdo. A její matka se taky nic nedozvěděla. Bydlí v jiném státě.“

„Jede sem?“

Mulliner chvíli mlčel. „Nejede.“ Sevřel kulatou čelist a otřel si zbytek hnědých vlasů. „Zatím ještě ne.“ Pozorně si Shawa prohlédl. „Vy jste soukromé očko nebo něco takového?“

„Ne. Vydělávám si inkasováním odměn, které nabízejí občané nebo i policie.“

Mulliner to chvíli vstřebával. „Na živobytí.“

„Přesně tak.“

„O tom jsem nikdy neslyšel.“

Shaw mu vysvětlil pár základních věcí. Faktem bylo, že nepotřeboval Mullinera získat na svou stranu, což soukromí vyšetřovatelé shánějící nové klienty obvykle potřebují. Jenže jestli měl Sophii hledat a najít, musel se něco dozvědět. A tudíž spolupracovat. „Mám mnohaleté zkušenosti. Pomohl jsem najít desítky pohřešovaných osob. Všechno prověřím a pokusím se získat informace, které povedou k Sophiinu vypátrání. A jakmile se mi to podaří, oznámím to vám a policii. Nezachraňuju lidi a nepřemlouvám je, aby se vrátili domů, pokud uprchli sami.“

Poslední věta sice nebyla tak docela přesná, ale Shaw pokládal za důležité dát jasně najevo, jaký typ služby poskytuje. Raději mluvil o pravidlech než o výjimkách.

„Pokud vás moje informace dovedou k dceři, vyplatíte mi odměnu. Teď si spolu trochu promluvíme. Jestli se vám nebude líbit, co slyšíte nebo vidíte, řekněte mi to, a já se případem přestanu zabývat. Jestli se něco nebude líbit mně, půjdu od toho taky.“

„Pokud jde o mě, můžeme to zkusit.“ Mulliner mluvil příškrce-ným hlasem. „Připadáte mi v pohodě. Mluvíte na rovinu, jste klidný. Ne jako ti hledači pokladů v televizi. Udělejte všechno, abyste Fee našel. Prosím.“

„Fee?“

„To je její přezdívka. So-fee. Začala si tak říkat, když byla ještě dítě.“ Mulliner ovládl slzy, ale bylo to o fous.

„Oslovil vás kvůli té odměně ještě někdo další?“

„Přišla mi spousta telefonátů a mailů. Většinou anonymních. Všichni mi tvrdili, že dceru viděli nebo vědí, co se jí stalo. Jenže stačilo pár otázek a poznal jsem, že jen vaří z vody. Prostě chtěli peníze. Někdo se zmínil o mimozemšťanech v kosmické lodi. Někdo jiný o ruské mafii obchodující se ženami.“

„Většina lidí, kteří se vám ozvou, bude takových. Prostě hledají rychlý výdělek. Protože ten, kdo ji zná, vám pomůže zadarmo. Ale existuje určitá pravděpodobnost, že vás kontaktuje člověk, který je opravdu ve spojení s únoscem – pokud nějaký únosce existuje – nebo který ji zahlédl na ulici. Takže si vyslechněte všechny telefonáty a přečtěte všechny maily. Třeba narazíte na něco užitečného.“

Vypátrat ji je náš jediný cíl. Možná bude zapotřebí získat informace od spousty lidí, než se nám z nich podaří poskládat místo jejího pobytu. Pět procent tady, deset procent tamhle. Jak si vaši odměnu rozdělíme, to už bude záviset na mně a na ostatních. Vás to každopádně nepřijde na víc než na těch deset tisíc.

A ještě jedna věc: nepřijímám odměnu za nález těla, ale za živého člověka.“

Mulliner na to nereagoval. V dlani hnětl zářivě oranžový golfový míček. Po chvíli řekl: „Vyrábějí je v téhle barvě, aby člověk mohl hrát golf i v zimě. Někdo mi jich dal celou krabici.“ Zvedl hlavu a podíval se Shawovi do netečných očí. „Jenže tady nikdy nesněží. Hrajete golf? Nechcete jich pár?“

„Měli bychom jednat rychle, pane Mullinere.“

„Říkejte mi Franku.“

„Rychle,“ zopakoval Shaw.

Mulliner se zhluboka nadechl. „Prosím vás. Pomozte jí. Najděte mi Fee.“

„Tak za prvé: víte jistě, že neutekla sama?“

„Tím jsem si naprosto jistý.“

„Jak to víte?“

„Kvůli Lukovi.“

5.

Shaw seděl shrbený nad otlučeným konferenčním stolem.

Před ním ležel dvaatřicetistránkový zápisník s prázdnými nelinkovanými listy. A v jeho ruce spočívalo černé plnicí pero Delta Tita-nio Galassia se třemi oranžovými kroužky u hrotu. Lidé na pero čas od času reagovali tázavým pohledem: Nejsi ty trochu snob? Jenže Shaw byl zvyklý neustále psát a tahle italská plnička – nebyla levná, ale při ceně dvě stě padesáti dolarů se jen sotva dala označit za luxusní – mu prostě v prstech seděla lépe než pera kuličková či keramická. Pro jeho práci to byl ideální nástroj.

Shaw s Mullinerem nebyli v pokoji sami. Vedle Shawa totiž ležel a na stehno mu ztěžka dýchal důvod, proč si byl Mulliner jistý, že jeho dcera neutekla z vlastní vůle: Luka.

Dobře vychovaný bílý pudl.

„Fee by Luku neopustila. To je vyloučeno. Kdyby utekla z domu, vzala by si ho s sebou. Nebo by přinejmenším zavolala, aby zjistila, jak se mu daří.“

I oni měli v Komplexu psy – stopaře na stopování, hlídače na hlídání –, a kdykoliv se objevil někdo cizí, začali všichni štěkat jako pomínutí. Colter s Russellem převzali otcův názor, že zvířata jsou zaměstnanci. Naopak jejich mladší sestra Dorion vyváděla zvířata z míry tím, že je oblékala do vlastnoručně spíchnutých šatů a nechávala je spát u sebe v posteli. Shaw teď přijal Lukovu přítomnost jako pádný, byť ne stoprocentní důkaz, že mladá žena skutečně neutekla sama.

Vyptával se na podrobnosti Sophiina zmizení, na reakci policie, když jí Mulliner zavolal, na příbuzné a přátele.

Odpovědi si zapisoval drobným elegantním rukopisem, který na nelinkovaném papíře vytvářel dokonale rovné řádky. Poznamenal si veškeré potenciálně užitečné informace a vše ostatní ignoroval. Jakmile vlastní otázky vyčerpал, nechal mluvit Mullinera. Takto obvykle získával nejdůležitější informace – probíral se hlouštinou a vybíral z ní zlaté valounky.

Mulliner odešel do kuchyně a po chvíli se vrátil s hrstí papírků a nalepovacích lístečků obsahujících jména, čísla a adresy. Byly psané dvěma různými rukopisy a Mulliner potvrdil, že patří jemu a Sophii. Čísla na kamarádky, termíny schůzek, rozpis služeb a rozvrh hodin. Shaw si informace přepsal do zápisníku. Kdyby Mulliner musel volat policii, měl by mít k dispozici originály.

Sophiin otec odvedl při pátrání po dceři kvalitní práci. Vyvěsil desítky letáčků s nápisem POHŘEŠUJE SE. Kontaktoval Sophiina nadřízeného v softwarové firmě, kde na částečný úvazek pracovala, šest profesorů na univerzitě, kde studovala, i jejího trenéra. A taky si stihl promluvit s několika dceřinými kamarádkami, ačkoliv tento seznam byl poměrně krátký.

„Nejsem nejlepší otec,“ přiznal se sklopenýma očima. „Sophiina matka bydlí v jiném státě, jak už jsem říkal. A já mám dvě zaměstnání. Všechno leží na mně. Vůbec se nedostanu na její akce ani na zápasy – hraje lakros –, i kdybych sebevíc chtěl.“ Mávnutím ruky obsáhl neudržovaný dům. „Sophie žádné mejdany nepořádá. Důvod vidíte sám. Na uklízení nemám čas. A zaplatit si uklízečku? Na to rovnou zapomeňte.“

Shaw si zapsal poznámku o lakrosu. Vyplývalo z ní, že mladá dívka dobře běhá a má vypracované svaly. A taky je zvyklá rvát se.

Sophie by bojovala – pokud by k tomu dostala příležitost.

„Zdržuje se často u kamarádek?“

„Teď už moc ne. To spíš na střední škole. Někdy. Ale vždycky mi volá.“ Mulliner zamrkal. „Vlastně jsem vám nic nenabídl. Omlouvám se. Dáte si kávu? Minerálku?“

„Ne, to je dobrý.“

Mulliner stejně jako většina lidí nedokázal odtrhnout oči od dokonale úhledných slov, která Shaw rychle vytvářel tmavě modrým inkoustem.